

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Quæst. 6. Vtrùm aliquod ens creatum absque omni duratione, atque adeò
in nullo tempore, siue extra omne tempus possit existere.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

bit sermo tract. de visione Dei, atque etiam tract. de Scientia, & de Voluntate diuina. Recolantur cætera dicta in simili de vocatione disp. 5. quæst. 7. proposit. 2. citata; & suâ seruata proportione, durationi applicentur.

QVÆSTIO VI.

Verum aliquod ens creatum absque omni duratione atque adeo in nullo tempore, siue extra omne tempus possit existere.

128 **C**ertum est primò, Deum ab omni duratione in tempore non posse absolui: quia per suam æternitatem essentialiter correspondet omni tempori, dum illud adest. Et est necesse, quòd semper adsit aliquod tempus, siue aliqua temporis pars, hoc ipso, quòd tempus essentialiter est successiuum, & utrimque infinitum, prout supra quæst. 2. expositum est. De quo nullum est dubium.

129 **C**ertum est secundò, nullum ens posse naturaliter extra omne tempus existere: quia omne existens connaturaliter saltem exposcit in aliquo tempore existere, siue in eo durare. Solum ergo quæritur, an saltem diuinitus possit ens aliquod extra omne tempus existere, atque ita nullam in aliquo tempore durationem habere; cum tamen verè existens sit. Proceditque quæstio de entibus nulli determinato tempori affixis suapte essentiali. Nam de affixis essentialiter determinato tempori certum est etiam, nullâ potentia absolui ea posse à duratione in tali tempore ex suppositione, quòd existant.

Propositio vnica.

130 **I**mpossibile omnino est, vt aliquod ens creatum siue spirituale, siue corporeum, absque omni duratione, atque adeo extra omne tempus, siue in nullo tempore existat. Vnde nec de potentia Dei absolutâ potest id fieri.

Ita omnes hæcenus vnanimiter videntur censuisse. Nam licet opinentur multi, posse ens creatum saltem diuinitus existere absque omni vocatione absolutum ab omni loco, vt vidimus disput. 5. quæst. 8. Nemo, quem viderim, asseruit hæcenus, posse ens creatum adhuc diuinitus existere absque omni duratione absolutum ab omni tempore, præter vnum Lynce, qui lib. 7. Physic. tract. 2. cap. 5. nouissimè contendit oppositum, tanquam probabile defendere. Venit tamen nihilominus imprimis propositio nostra probanda argumentis, quibus in ea quæst. proposit. 1. probatum est, omnino impossibile esse, quòd aliquod ens existat, & nullibi, siue absque omni præsentia locali existat; utpote quæ potiore, efficaciorque iure probant, omnino impossibile esse, quòd aliquod ens existat, & nunquam, siue absque omni duratione temporali existat, vt vnique illa consideranti, & ad propositum, seruata proportione, applicanti conspicuum, fiet.

Deinde venit propositio probanda primò. 131 **Q**uia impossibile est, vt quidpiam ab statu possibilitatis ad statum existentia transferatur, quin sit de illo verificabile, quòd vel existit, vel extitit, vel existet: alia enim differentia existendi euidenter est impossibilis. Ast quòd existit sub aliqua earum trium, eo ipso correspondet alicui tempori vel præsentì, vel præterito, vel futuro, vt constat. Ergo impossibile est, transferri quidpiam ab statu possibilitatis ad statum existentia, quin alicui tempori correspondeat, atque adeo in eo duret.

Secundò, Quia solum existit simpliciter, 132 quòd de præsentì existit; præterita quippe iam non existunt, & futura nondum existunt; existentia autem considerata cum præcisione à præsentia, præteritione, & futuritione eo ipso considerantur indifferentia ad existendum, & non existendum simpliciter. Sed existere de præsentì, & tempori præsentì coexistere, siue ei correspondere, siue in eo durare, aut idem sunt, aut primum cum secundo est prorsus connexum. Ergo impossibile est, vt aliquid existat simpliciter, quin duret in tempore præsentì. Consequentia est bona. Maiorque, & minor ex terminis sunt euidentes.

Tertiò. Impossibile est, quidpiam habere 133 esse in statu existentiali, quin sit coexistens tempori reali habenti similiter esse in eodem statu existentiali; & consequenter, quin sit correspondens tempori imaginario, cui tempus reale in quadam duratione consistens suapte essentiali affixum, & correspondens est, vt constat. At tempori reali coexistere, & tempori imaginario correspondere, hoc ipsum est, in tempore reali, & in tempore imaginario durare, vt etiam constat. Ergo impossibile est, quidpiam habere esse in statu existentiali, siue existere, quin duret in aliquo tempore.

Quartò. Quidquid à Deo potest ad extra 134 produci, ab ipso Deo potest corrumpi, & destitui, vt constat ex doctrinâ statuta supra quæst. 3. Non quidem ita, vt existentia entis producti cum eius non existentia, seu destructione coniungatur; nam hoc contradictionem importat, vt constat; sed ita, vt existentia sit prius, & eius destructio posterius. At prius, & posterius in existendo, & non existendo aperte præferunt temporis successione, nec sine illâ possunt constare. Ergo impossibile est, produci à Deo rem ab eodem corruptibilem extra omne tempus, siue independentem ab omni tempore. Et confirmari potest. Quia de conceptu creaturæ est, quòd magis, aut minus perseueret pro nutu sui Creatoris in existentia ab ipso recepta. Perseuerare autem creaturam magis, aut minus, & eam in maiore, aut in minore tempore durare, aut sunt idem omnino, aut primum nullo modo potest stare sine secundo. Repugnat ergo, creaturam existere, & in tempore non durare.

Quintò. Existentiæ, & possibilita quoad 135 suam veritatem obiectiuam simultatem quamdam, ac correspondentiam mutuam inter se habent; quandoquidem illa existentialiter, hæc verò quiditativè simul sunt vera. Ergo impossibile est, quidpiam esse verè existens simpliciter, quin sit correspondens possibilitati proximæ durationis, in qua tempus præsens consistit; subindeque, quin sit simpliciter durans in tempore. Cum durare in illo, aliud non sit, quam ipsius præsentì veritati obiectiuæ existentialiter correspondere.

Sextò.

136

Sexto. Omne ens existens aut est existens de presenti, aut non est existens de presenti. Non enim datur medium. Si est existens de presenti, eo ipso est durans in tempore presenti, ut constat ex dictis: subindeque omni duratione in tempore carens non est. Si non est existens de presenti, eo ipso existit de presenti, atque adeo in statu existenti datur negatio eius, ut constabit ex dicendis quæst. 7. Cum quo stare nequit, ut ens existat: quia existerent simul extrema contradictione opposita. Impossibile ergo est, quod existat aliquid, & non duret in tempore. Per hæc, & cætera, quæ in simili scripsimus disput. 5. quæst. 8. facit quisque confutabit quæcumque contra propositionem statutam congerit Lynce ubi supra, in quibus proinde speciatim refellendis non est, cur moremur. Quomodo autem loco citato non satisfutur concedat Lynce, esse possibile, quod aliqua creatura non sit intumè præsens Deo, & consequenter nec Deus ipsi, iam disput. 5. quæst. illa 8. notauimus, De quo plura dicenda infra disput. 9.

137

Itaque omne ens quoad existentiam cum aliqua duratione sui in tempore utrimque infinito, quod imaginarium appellant, essentialiter est receptaculum omnium existibilium, extra quod nullum eorum potest vlatenus existere: quia non datur extra. Cætera autem, quæ in huius veritatis confirmationem possent adduci: nec non solutio argumentorum, quæ contra illam possent opponi, ex dictis in simili de vocatione, & loco rerum supra disput. 5. quæst. 8. citata petenda sunt.

QVÆSTIO VII.

Qualiter negationes entium existant, siue durent in tempore.

138

Sermo est de negationibus tum entium possibilium, tum eorum impossibilium, quibus veræ negationes respondent iuxta dicta disput. 5. quæst. 9. num. 198. Suppono autem primò, negationes nullam reuerà habere essentiam ab intuentibus conceptibilem positivè. Tamen si suam qualem qualem veritatem negatiuam habeant: nosque de illis ad instar entium positivorum conceptis tanquam de quibusdam entibus positivis per quamdam æquivalentiam sæpe loquamur, prout quæst. 9. citata num. 197. suppositum est ex dictis, & expositis latius in Phælo Scient. Secundo suppono, negationem aut posse esse entis indifferentis ad existendum in diversis temporibus, qualia sunt pleraque; aut entis suapte essentia affixi alicui temporis determinato, qualia sunt duratio, & similia, iuxta suppositionem etiam factam ibidem num. 199.

Propositio I.

139

Quemadmodum ens, ita & negatio entis in tempore presente dumtaxat dici potest existere, siue durare simpliciter.

Quia, quemadmodum ens, quod de

presenti non existit, simpliciter dicitur non existere; tamen si extiterit in tempore præterito, aut sit extitura in futuro: ita negatio entis, quæ de presenti non existit, eo quod de presenti existit ens ipsi oppositum, simpliciter dicitur non existere; tamen si in tempore præterito extiterit, aut sit extitura in futuro. Itaque ut sola entia nunc existentia sunt nunc simpliciter existentia; ita solæ negationes nunc existentes sunt nunc simpliciter existentes. De quo dubitandum non est. Oportet tamen generatim determinare, quanam entium negationes, & quando existant, & qualiter vnaquæque duret in tempore, cui correspondet.

Propositio 2.

Negatio de facto remouens à toto spatio existenti durationem (aut quoduis aliud ens affixum determinato tempore) in eo ipso tempore censetur existere per se ipsam, in quo per se ipsam existeret duratio negata, si existeret.

Est clarum. Quia in eo tempore censetur existere per se negatio entis, à quo per se, siue per proprium defectum deest, seu non existit ipsum ens. Cum deficere quiddam per se, siue per defectum proprium ab aliquo tempore, & in eodem per se existere negationem eius, in idem plane recidunt, ut est notissimum. Sed ab eo ipso tempore, in quo existeret per se duratio, si existeret, deest per se, seu per defectum proprium illa, dum non existit, ut etiam conitat. Igitur in eodem ipso tempore censetur existere per se negatio eius.

Propositio 3.

Negatio de facto remouens ens determinato tempore non affixum à toto statu existenti eo ipso est existens, siue durans in omni tempore.

Quia ens nullam existentiam habens, quale est exclusum per negationem sui à toto statu existenti, in nullo tempore durare potest: eo quod duratio eius in quouis tempore necessario est connexa intumè cum ipsius existentia: & consequenter vice versà negatio eius cum negatione durationis ipsius in omni tempore intumè etiam, & necessario connexa est; eoque titulo cum eadem existens, siue durans in omni tempore iuxta doctrinam datam in simili disput. 5. quæst. 9. de existentia, siue presentia in omni loco negationis entis non existentis. Quæ doctrina ab vno quoque recognoscenda est, & ad propositum applicanda; ne nos actum agamus. Quomodo autem negatio entis nunquam existentis in omni tempore existere, siue durare dici possit, aut per se ipsam, aut per negationes durationum eiusdem entis correspondentium partibus totius temporis. Quomodo item ipsa negatio non per suarum partium, quas non habet, temporalem distributionem, sed per sui totius temporalem replicationem, siue repetitionem ipsis totius temporis partibus correspondeat, ex dictis iudem in simili loco citato colligendum est.